ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΩΝ
ΓΙΑ ΖΩΗ, ΓΗ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΣΥΝΤΟΜΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ **ΤΗΣ ΚΑΤΟΧΙΚΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ**

Το «παλαιστινιακό ζήτημα» δεν ξεκίνησε στις 7 Οκτώβρη αλλά έχει ιστορικό βάθος τουλάχιστον ενός αιώνα. Κομβικά σημεία αποτελούν η παρουσίαση του μανιφέστου του πολιτικού σιωνισμού (εβραϊκός εθνικισμός) από τον Θ. Χερζλ το 1896 και η δημιουργία ενός σιωνιστικού κινήματος, που απώτερο στόχο είχε τη δημιουργία ισραηλινού κράτους στην περιοχή της Παλαιστίνης με τη μέθοδο των εποικισμών (μεταφορά εβραίων που βρίσκονταν διασκορπισμένοι ανά τον κόσμο), εκδιώκοντας σταδιακά τους αραβικούς πληθυσμούς.
Η διακήρυξη του βρετανού υπ. εξ. Μπαλφούρ το 1917 έθεσε τα θεμέλια της δημιουργίας του ισραηλινού κράτους, σε μια εποχή διάλυσης και αναδιανομής των εδαφών της πάλαι ποτέ οθωμανικής αυτοκρατορίας και τον μετέπειτα τεχνητό διαχωρισμό της Μ. Ανατολής σε κράτη -πλούσια σε πετρελαϊκά κοιτάσματα- τα οποία τέθηκαν (μετά τη λήξη του Α' Π.Π.) υπό γαλλική και βρετανική επιρροή.
Με βάση απόφαση του ΟΗΕ το 1947, ως μια κίνηση εξισορρόπησης για τη θηριωδία του ναζιστικού ολοκαυτώματος, φτάνουμε στο 1948 οπότε το ισραηλινό κράτος κηρύσσει την ίδρυσή του. Ήδη από τις πρώτες στιγμές συγκρότησής του λειτουργεί επεκτατικά καταλαμβάνοντας το 77% της γεωγραφικής περιοχής που ιστορικά κατοικούσαν παλαιστίνιοι/-ες, εκτοπίζοντας 700.000 εξ αυτών και καταστρέφοντας περισσότερα από 500 παλαιστινιακά χωριά (τη γνωστή ως Νάκμπα, δηλαδή Καταστροφή για τους άραβες).

Σε αυτά τα τελευταία 75 χρόνια, η ιστορία καταγράφει μια διαρκή κατεχόμενη ζωή για τους παλαιστίνιους/-ες, με μαζικές δολοφονίες, διαρκείς διωγμούς και εξευτελισμούς, ξεριζωμό σε εξακολουθητικούς χρόνους, σακατέματα, εποικισμούς, check-points, τείχη και φυλακίσεις, με το ισραηλινό κράτος να υποστηρίζεται σταθερά από όλες τις μεγάλες δυνάμεις της Δύσης.
Η επίκληση από πλευράς του ισραηλινού κράτους και των συμμάχων του στο «δικαίωμα στην αυτοάμυνα» παραβλέπει το γεγονός πως το ίδιο το κράτος του ισραήλ είναι μια επιτιθέμενη (όπως και εν δυνάμει κάθε κράτος) και αποικιοκρατική δύναμη από ιδρύσεώς του. Μια κρατική δομή σε διαρκή κατάσταση έκτακτης ανάγκης, επεκτατικότητας και πολεμικής δραστηριότητας που μεταχειρίζεται κάθε πρόσφορο μέσο ενάντια σε εκείνους και εκείνες που θεωρεί απειλή και εχθρό.
Η κατασκευή στη Δ. Όχθη ενός τσιμεντένιου τείχους μήκους 750 χιλιομέτρων αποτελεί το πιο εξόφθαλμο σύμβολο ενός καθεστώτος απαρτχάιντ. Ένα τείχος που επιτηρείται με φυλάκια, checkpoints, κάμερες και ηλεκτροφόρα σύρματα, που τεμαχίζει την περιοχή σε ζώνες με σκοπό τον πλήρη έλεγχο των παλαιστινιακών περιοχών και μετακινήσεων αλλά και την προστασία των εποίκων.
Αντίστοιχα, η κατασκευή ενός περιμετρικού φράχτη - τείχους στη Λωρίδα της Γάζας, αποσκοπεί στη διατήρηση του πλήρους ελέγχου εισόδου-εξόδου από αυτή, μετατρέποντάς την από προσφυγικό καταυλισμό στη μεγαλύτερη ανοιχτή φυλακή του κόσμου, με περισσότερους από 2 εκατομμύρια κατοίκους σε μια λωρίδα γης, πλήρως αποκλεισμένης και στρατιωτικά ελεγχόμενης-πολιορκούμενης από γη, αέρα και θάλασσα.
Μετά την επίθεση της 7ης Οκτωβρίου, πλέον ο διακηρυγμένος στόχος είναι ο πλήρης εκτοπισμός και αφανισμός των παλαιστινίων από την περιοχή στην οποία ιστορικά κατοικούσαν.

ΟΙ ΑΠΑΡΧΕΣ **ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ**

Η αντίσταση, η ένοπλη δράση και ο ένοπλος αγώνας των παλαιστίνιων ήρθαν ως αποτέλεσμα της ισραηλινής κατοχής. Στα μέσα της δεκαετίας του '60, η αντίσταση ξεκίνησε με τη δράση μικρών ομάδων μέσα και έξω από τα προσφυγικά στρατόπεδα (στο λίβανο, στη συρία και στην ιορδανία). Ήταν το ξεκίνημα. Λίγο μετά τον πόλεμο των έξι ημερών, το 1967, οι παλαιστίνιοι/-ες αντεπιτίθενται μαζικά, ενώ ταυτόχρονα απελευθερώνονται τα προσφυγικά στρατόπεδα και πληθαίνουν οι ένοπλες αντιστασιακές οργανώσεις (πχ. φατάχ, λαϊκό μέτωπο κ.ά.)[1] με κοσμικό χαρακτήρα, οι οποίες κινούνται σε μια εθνικοαπελευθερωτική κατεύθυνση. Η πρώτη Ιντιφάντα- τον ερχομό της οποίας δεν είχαν προβλέψει, ούτε ήλεγχαν οι ηγέτες όλων των τάσεων της παλαιστινιακής αντίστασης- ξέσπασε την 7η Δεκεμβρίου 1987. Η αυτοθυσία και η αυταπάρνηση των χιλιάδων νεαρών, κυρίως, εξεγερμένων συγκλόνισε τον πλανήτη. Οι συνεχιζόμενοι εβραϊκοί εποικισμοί στα χαρακτηριζόμενα ως αυτοδιοικούμενα παλαιστινιακά εδάφη, αλλά κι η επίσκεψη του ισραηλινού βουλευτή (και μετέπειτα πρωθυπουργού) Αριέλ Σαρόν στον περίβολο του -ιερού για τους μουσουλμάνους- τεμένους του Αλ Ακσά στην Ανατολική Ιερουσαλήμ, δίνουν το έναυσμα για τη δεύτερη Ιντιφάντα που ξεσπά το 2000 και διαρκεί περίπου πέντε χρόνια. Η εξέγερση αυτή έρχεται και ως απάντηση στην ειρηνευτική διαδικασία του Όσλο (1993), προϊόν συμφωνιών αμερικάνων, παλαιστινιακής αρχής και ισραηλινών εξουσιαστών. Οι εξεγερμένοι/-ες συγκρούονταν καθημερινά στους δρόμους όλων των μεγάλων πόλεων της Δ. Όχθης του ποταμού Ιορδάνη, αλλά και της Λωρίδας της Γάζας, με τις κατοχικές δυνάμεις του κράτους του ισραήλ, τους εθνικιστές ισραηλινούς εποίκους, καθώς και με τις αστυνομικές δυνάμεις της μικρογραφίας του -υπό συγκρότηση τότε- παλαιστινιακού κράτους, της παλαιστινιακής αρχής.

Χιλιάδες παλαιστίνιοι/-ες σκοτώνονται κατά τη διάρκεια τόσο της πρώτης όσο και της δεύτερης Ιντιφάντα, ενώ τουλάχιστον 175.000 συλλαμβάνονται. Μετά τον τερματισμό της δεύτερης Ιντιφάντα, οι ισραηλινοί οικισμοί στη Λωρίδα της Γάζας διαλύονται και οι ισραηλινοί στρατιώτες και 9.000 έποικοι εγκαταλείπουν τον θύλακα.

Την ίδια περίοδο, εξαιτίας των πολύμηνων σφοδρών συγκρούσεων ανάμεσα σε Φατάχ και Χαμάς[1] (η τελευταία έχει αποκτήσει πλέον ευρεία κοινωνική βάση), χάνουν την ζωή τους εκατοντάδες παλαιστίνιοι/-ες και από τις δύο πλευρές, με τη Χαμάς να επικρατεί στη Λωρίδα της Γάζας. Τα επόμενα χρόνια και έως την 7η Οκτωβρίου, η πολύμορφη παλαιστινιακή αντίσταση ενάντια στην κατοχή παραμένει ζωντανή (2014, 2018, 2021), ενώ δεκάδες κοινωνικές συγκρούσεις ξεσπούν ενάντια στην παλαιστινιακή διοίκηση, τόσο στην Δ. Όχθη όσο και στην Λωρίδα της Γάζας (με απεργίες, διαδηλώσεις, ακόμα και με οδομαχίες).

1. ***Η Χαμάς*** *είναι σουνιτική οργάνωση που ιδρύθηκε το 1987 και ανέπτυξε κοινωνική δράση στη Δ. Όχθη και τη Λωρίδα της Γάζας, επιδιώκοντας την ίδρυση ισλαμιστικού κράτους.*
   Η Φατάχ *ιδρύθηκε το 1959 από τον Γιασέρ Αραφάτ και ακτιβιστές της διασποράς, στοχεύοντας στην ίδρυση παλαιστινιακού κράτους μέσω ανταρτοπόλεμου. Αποτέλεσε ηγετική δύναμη της PLO (Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης), η οποία ιδρύθηκε το 1964, ενώ ήδη από τη δεκαετία του '80 άρχισε να συμμετέχει σε διπλωματικές συνομιλίες που κατέληξαν στη συμφωνία του Όσλο στις αρχές της δεκαετίας του '90.*
   Το λαϊκό μέτωπο *(PFLP) ιδρύεται το 1967 και, μια μαρξιστική - λενινιστική οργάνωση.*

ΟΙ ΕΥΡΥΤΕΡΟΙ **ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΙ**

Πέραν των ιδιοτελών του επιδιώξεων, το κράτος του ισραήλ αποτελεί και το προκεχωρημένο φυλάκιο του δυτικού μπλοκ κυριαρχίας στη Μέση Ανατολή, μια περιοχή με σημαντική γεωπολιτική σημασία και μεγάλα ενεργειακά κοιτάσματα. Και, είναι αυτοί οι λόγοι που έχουν οδηγήσει σύσσωμα τα κράτη του δυτικού μπλοκ κυριαρχίας να συνταχθούν πολιτικά και στρατιωτικά με το κράτος του ισραήλ.

Ωστόσο, η διαχρονική αντίσταση των παλαιστινίων και η άρνησή τους να παραιτηθούν του αγώνα αποτελεί ένα ιστορικό αγκάθι στα κυριαρχικά σχέδια στην περιοχή.

Σχέδια, όπως για παράδειγμα οι συμφωνίες του Αβραάμ που εξελίσσονταν από το 2018 μεταξύ του ισραήλ και σταδιακά όλο και περισσότερων αραβικών κρατών, με τη μεσολάβηση και παρότρυνση των ηπα. Συμφωνίες οι οποίες αποδέχονταν και κανονικοποιούσαν το κράτος του ισραήλ και προοπτικά θα ενταφίαζαν το παλαιστινιακό ζήτημα. Ήταν κρίσιμη όμως η αναδίπλωση της σαουδικής αραβίας, η οποία πριν την 7η Οκτώβρη ήταν έτοιμη να συνάψει συμφωνία με το ισραήλ και τις ηπα, ενώ πλέον δηλώνει πως αυτό καθίσταται μελλοντικά αδύνατο χωρίς την αναγνώριση παλαιστινιακού κράτους από το ισραήλ.

Ακόμα, στο πλευρό των παλαιστινίων ενεργή θέση έχει πάρει ο συμμαχικός άξονας του ιράν (Χεσμπολάχ στον Λίβανο, σιιτικές πολιτοφυλακές σε ιράκ και συρία, Χούθι στην υεμένη), μια σημαντική ηγεμονική περιφερειακή κρατική δύναμη. Κι άλλοι όμως μεγάλοι κρατικοί «παίχτες» στη σκακιέρα της παγκόσμιας αναδιανομής ισχύος, όπως η νότια αφρική, η ρωσία και η τουρκία, στηρίζουν -έστω έμμεσα και μέσω αντιπροσώπων- την παλαιστινιακή πλευρά, για την προώθηση των δικών τους συμφερόντων.

Ειδικότερα, οι επιθέσεις που εξαπολύουν οι Χούθι στα πλοία στην Ερυθρά Θάλασσα πλήττουν άμεσα και την παγκόσμια οικονομία, οδηγώντας την ΕΕ στην απόφαση να στείλει πολεμικές δυνάμεις στην περιοχή, με έναν εκ των πρωτοστατών να είναι το ελληνικό κράτος, καθώς η χερσαία διοίκηση της επιχείρησης βρίσκεται στη Λάρισα. Ωστόσο, η κλιμάκωση των εκατέρωθεν χτυπημάτων και η συγκέντρωση στρατιωτικών δυνάμεων στην περιοχή αφήνει πάντα ανοιχτό το ενδεχόμενο της μετεξέλιξης των στρατιωτικών πληγμάτων σε περιφερειακό πόλεμο.

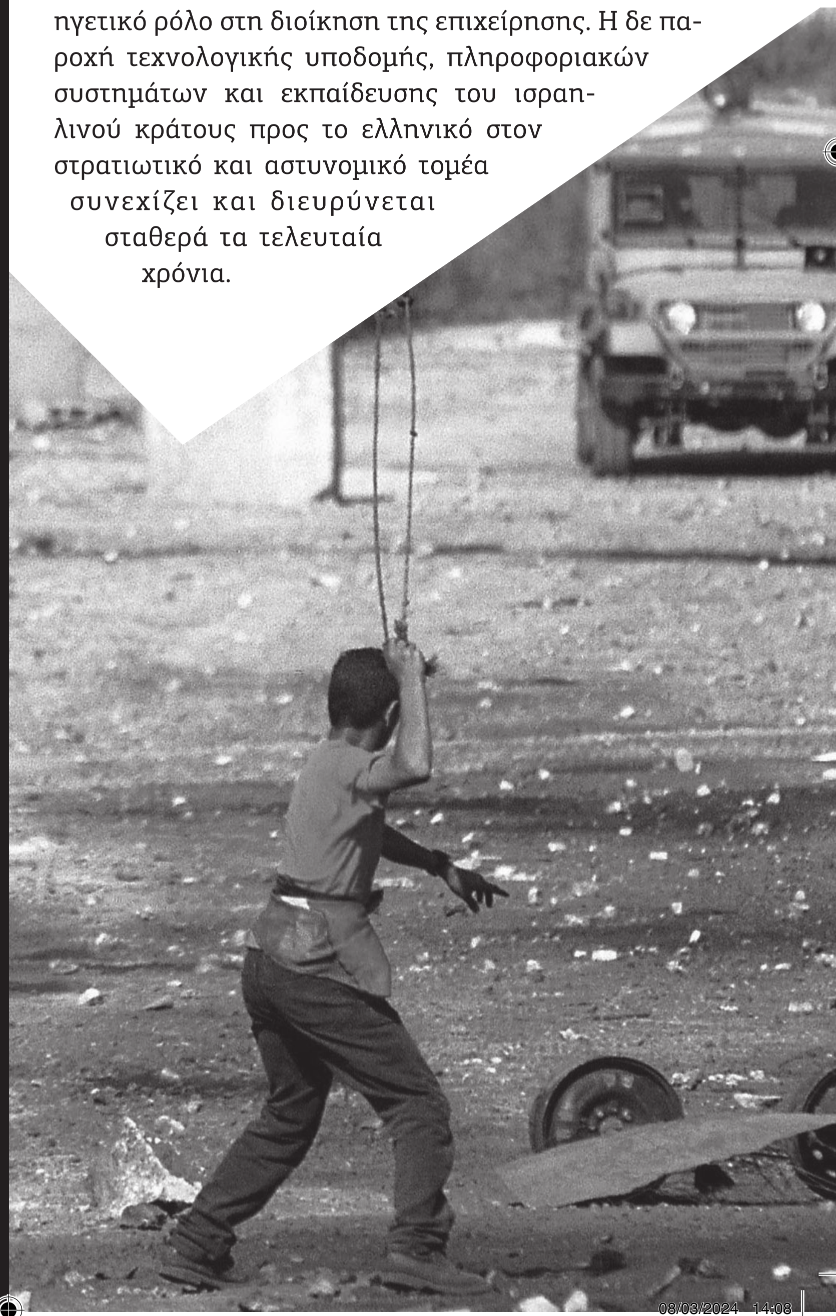
Η ΕΜΠΛΟΚΗ **ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ**

Το ελληνικό κράτος συμμετέχει ενεργά στη σφαγή στην Παλαιστίνη, παρέχοντας σταθερά πολιτική αρωγή στο ισραηλινό κράτος. Από την πρώτη κιόλας στιγμή, ο πρωθυπουργός έσπευσε να συναντήσει τον ομόλογό του στην Ιερουσαλήμ και να προσφέρει κάλυψη για τους βομβαρδισμούς και τις δολοφονίες χιλιάδων παλαιστινίων στη Γάζα, υποστηρίζοντας τη θέση του ισραήλ για «το δικαίωμά του στην αυτοάμυνα».

Το ελληνικό κράτος έχει αναλάβει τον ρόλο του προκεχωρημένου φυλακίου για την ΝΑ Ευρώπη, έχει εγκαταστήσει με περισσευούμενη προθυμία βάσεις της βορειοατλαντικής συμμαχίας στην επικράτειά του, ενώ σταδιακά μετασχηματίζεται σε διαμετακομιστικό ενεργειακό κόμβο για την Ευρώπη, ακολουθώντας την ευρωπαϊκή πολιτική που υποδεικνύει τη μείωση της ενεργειακής εξάρτησης από τα μέχρι τώρα κράτη-προμηθευτές (ρωσία, αλγερία και τουρκία). Η γεωστρατηγική που ακολουθεί το ελληνικό κράτος, την οποία έχουν υπηρετήσει εξίσου οι αριστερές και δεξιές κυβερνήσεις της τελευταίας δεκαετίας, στήνεται πάνω σε συμμαχίες με τα πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα ισχυρών κρατών.

Σε αυτή την κατεύθυνση, επιδιώκει να ενδυναμώσει την ελληνοϊσραηλινή συμμαχία προσφέροντας πολιτική και στρατιωτική στήριξη στο ισραηλινό κράτος, παρέχοντας τις βάσεις της Σούδας και της Ελευσίνας ως βασικά νατοϊκά ορμητήρια -όπως αντίστοιχα έχει πράξει με τη βάση της Αλεξανδρούπολης για το ουκρανικό μέτωπο. Την ίδια στιγμή, στέλνει πολεμική φρεγάτα στην Ερυθρά Θάλασσα συμμετέχοντας σε ευρωπαϊκό ναυτικό στρατιωτικό σχηματισμό (επιχείρηση aspides) για την αντιμετώπιση των ανταρτών Χούθι, ενώ ήταν από τα πρώτα κράτη που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα των ηπα για στρατιωτικό ναυτικό σχηματισμό, στέλνοντας δύο πολεμικές φρεγάτες στη ΝΑ Μεσόγειο.

Η εμπλοκή του ελληνικού κράτους στη σφαγή στην Παλαιστίνη και σε όσα διαδραματίζονται στη Μ. Ανατολή διευρύνεται επιπλέον με την επιλογή της βάσης τής Λάρισας ως έδρας της χερσαίας διοίκησης για την ευρωπαϊκή αποστολή, ενώ παράλληλα αναλαμβάνει ηγετικό ρόλο στη διοίκηση της επιχείρησης. Η δε παροχή τεχνολογικής υποδομής, πληροφοριακών συστημάτων και εκπαίδευσης του ισραηλινού κράτους προς το ελληνικό στον στρατιωτικό και αστυνομικό τομέα συνεχίζει και διευρύνεται σταθερά τα τελευταία χρόνια.

ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩ

Οι ανηλεείς επιθέσεις του ισραηλινού στρατού στα παλαιστινιακά εδάφη άφησαν -και συνεχίζουν να αφήνουν- πίσω τους χιλιάδες νεκρούς/-ές, τραυματίες και εκτοπισμένους/-ες. Από την 7η Οκτωβρίου μέχρι και σήμερα, έχουν δολοφονηθεί πάνω από 30.000 παλαιστίνιοι/-ες και πάνω από 7.000 είναι θαμμένοι/-ες κάτω από τα συντρίμμια (μέχρι τη στιγμή που γράφεται το παρόν κείμενο). Για το ισραηλινό κράτος, νοούνται απλά ως «παράπλευρες απώλειες», αφού προτάσσεται επαναλαμβανόμενα το επιχείρημα του υποτιθέμενου «δικαιώματός του στην αυτοάμυνα», ως δικαιολογία για την ανθρωποσφαγή που διεξάγει. Μία ανθρωποσφαγή που συνοδεύεται από τον εκτοπισμό σχεδόν του συνόλου του πληθυσμού της Λωρίδας της Γάζας, ο οποίος πλέον έχει συγκεντρωθεί αθρόα στην περιοχή της Ράφα (στα σύνορα με την αίγυπτο) που αποτελεί και το έσχατο δυνατό σημείο παραμονής του. Το γεγονός αυτό σε συνδυασμό με την επικείμενη χερσαία εισβολή του ισραήλ (και εκεί) δυσχεραίνουν και απειλούν την επιβίωση. Ο εκτοπισμός αυτός, ως συνέχεια όλων των προηγούμενων, μεθοδεύεται όχι μόνο μέσω των δολοφονιών και του βομβαρδισμού σπιτιών, σχολείων, νοσοκομείων αλλά και μέσω του ολοκληρωτικού αποκλεισμού των διόδων παροχής νερού, τροφίμων, φαρμάκων, καυσίμων και οποιασδήποτε ανθρωπιστικής βοήθειας εντός της Λωρίδας της Γάζας. Οι ελλείψεις αυτές και η συνακόλουθη εξάπλωση λιμού και μολυσματικών ασθενειών καθιστούν την επιβίωση εντός της εξαιρετικά επισφαλή.
Το ισραηλινό κράτος επιχειρεί τη φίμωση οποιασδήποτε παρέκκλισης από τον κυρίαρχο εθνοκεντρικό λόγο, οποιασδήποτε αμφισβήτησης των πολιτικών στοχεύσεων του έθνους-κράτους, οποιασδήποτε εναντίωσης στην ίδια την επίπλαστη ενότητά του. Παράλληλα, με το πρόσχημα των έκτακτων εμπόλεμων συνθηκών και στο όνομα της αντιμετώπισης του κατασκευασμένου εσωτερικού εχθρού, το ισραηλινό κράτος ποινικοποιεί τη διοργάνωση και τη συμμετοχή σε αντιπολεμικές διαδηλώσεις και δράσεις αλληλεγγύης στους/στις παλαιστινίους/-ες, πραγματοποιεί συλλήψεις «υπόπτων για υποστήριξη ή υποκίνηση τρομοκρατίας», ενώ νομιμοποιεί τη χρήση πραγματικών πυρών κατά άοπλων διαδηλωτών από τις δυνάμεις καταστολής. Δεν είναι τυχαίο, επίσης, ότι πέρα από τους στρατιώτες που έχουν πέσει νεκροί στις μάχες μέσα στη Λωρίδα της Γάζας, το ισραηλινό κράτος δεν έχει ανακοινώσει πόσοι ισραηλινοί/-ές έπεσαν νεκροί/-ές την 7η Οκτώβρη από πυρά των IDF (ισραηλινές ένοπλες δυνάμεις) με βάση την οδηγία Hannibal[2]. Αντ' αυτού, αναφέρει έναν συνολικό αριθμό 1.160 νεκρών και 250 ομήρων της Χαμάς, εκείνη την ημέρα.

2. ***Η οδηγία Hannibal*** *προβλέπει πυρά και απώλειες οποιουδήποτε/οποιασδήποτε, ακόμα και ισραηλινών, για την αποφυγή απόσπασης ομήρων.*

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ

Ως αναρχικοί και αναρχικές, αγωνιζόμαστε για τη δημιουργία ακρατικών, αταξικών και ανεξούσιων κοινοτήτων. Για αυτό, αγωνιζόμαστε για την καταστροφή κάθε εξουσιαστικού συστήματος, μηχανισμού και σχέσης που παράγει εκμετάλλευση, καταπίεση, ανελευθερία- είτε είναι τα κράτη, είτε το κεφάλαιο, είτε η θρησκεία. Κανένας εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας και καμία συγκρότηση νέου κράτους δεν μπορούν να λειτουργήσουν απελευθερωτικά, εφόσον θεωρούμε ότι κάθε κράτος είναι δομικά εκμεταλλευτικός και εξουσιαστικός μηχανισμός.
Βρισκόμαστε απέναντι, τόσο σε λογικές αντιισλαμισμού, όσο και αντισημιτισμού. Στεκόμαστε ενάντια στην επίθεση που εξαπολύει για πάνω από 75 χρόνια το κράτος του ισραήλ, με διακηρυγμένο στόχο τη συστηματική και μεθοδευμένη απόπειρα αφανισμού ενός ολόκληρου πληθυσμού. Στεκόμαστε ενάντια σε οποιονδήποτε πολιτικο-οικονομικό ή θρησκευτικό φορέα εξουσίας ο οποίος διαιωνίζει τις συνθήκες καταπίεσης και εκμετάλλευσης των εξουσιαζόμενων, οπουδήποτε και αν βρίσκονται. Είμαστε με την πλευρά των καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων. Στεκόμαστε αλληλέγγυες και αλληλέγγυοι στον αγώνα των παλαιστινίων για ζωή, αξιοπρέπεια, γη και ελευθερία απέναντι στην εξόντωση και τον εκτοπισμό τους, όπως και στο πλευρό των εβραίων που εντός του ισραήλ -αλλά και σε διάφορα σημεία του πλανήτη- αντιτίθενται στην πολιτική αφανισμού των παλαιστινίων που επιχειρείται από το ισραηλινό κράτος.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΩΝ
ΓΙΑ ΖΩΗ, ΓΗ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Ανοιχτή Αντιπολεμική Συνέλευση Αναρχικών